

Van egy mondás, amely szerint akit a színház világa egyszer elbűvöl, azt mindörökké rabul is ejti.

Tanár úrról köztudott, hogy szenvedélyesen szereti a színházat. Mikor és hogyan került kapcsolatba a színház világával?

Miskolcon jártam általános iskolába, ahová egyszer eljött a teátrum főrendezője, és gyermekszíneseket keresett. Rám esett a választás: így kerültem a Miskolci Nemzeti Színház világot jelentő deszkáira, ötödikes koromban...

Azt viszont kevesen tudják, hogy Tanár úr fotózással is foglalkozik. Méghozzá igen nehéz, de annál szebb műfajban, ami nem más, mint a színházi látvány megörökítése. A Nyíregyházi Városi Galéria alsó szintjén január közepétől volt megtekinthető lányával, Nórával közös tárlata, amely a Móricz Zsigmond Színház jubileuma alkalmából készült. Önben milyen gondolatokat ébreszt a nyíregyházi színház?

Harmincöt esztendeje kísérem figyelemmel az itteni produkciókat. E három és fél évtized alatt számtalan nagyszerű előadást láttam. Olyanokat, amelyek örökre bevésődtek az emlékezetembe. Ilyen volt többek között a Segítsd a királyt!, az Anconai szerelmesek, a My Fair lady, a Túl zajos magány, a Ványa bácsi, a Tizenkét dühös ember stb. De még a kevésbé katartikus darabokban is akad olykor egy-két perc, amelyek felejthetetlenek.

A Galériában Tanár úr munkái mellett Nóra felvételei is szerepeltek. Milyen érzéssel tölti ez el Önt?

Természetesen nagy örömmel, hiszen jó látni, ahogy – noha van már fotográfusi végzettsége is – teljesen autodidakta módon sajátította el a mesterséget...

Február 20-án a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár konferenciatermében Gerliczki András beszélgetett Önnel „Az ég nem emberséges...” című új, színházkritikákat is tartalmazó kötetéről. Hogyan született meg az elképzelés, amely létrehívta a könyvet?

2006-ban megjelent egy gyűjteményem „Ványa bácsi én vagyok” címmel. Ebben két évtized kritikáiból válogattam. 2016 végén ismét elérkezett a számvetés ideje. A kiadványban a zsrnákritikák mellett közzétettem három színháztudományi-esztétikai-dramaturgiai tanulmányt is.

Ön a Nyíregyházi Egyetem Nyelv- és Irodalomtudományi Intézete Irodalomtudományi Intézeti Tanszékének munkatársa. Mit üzenne nekünk hallgatóknak?

Irodalmárként egyetértően idézhetem Márai Sándor ismert szavait; ezt üzenem mai és holnapi hallgatóimnak: „Erővel olvasni. Néha nagyobb erővel olvasni, mint amilyen erővel az írás készült, melyet olvasol. Áhítattal, szenvedéllyel, figyelemmel és kérlelhetetlenül olvasni. Az író fecseghet; de te olvass szűkszavúan. Minden szót, egymás után, előre és hátra hallgatózva a könyvben, látva a nyomokat, melyek a sűrűbe vezetnek, figyelni a titkos jeladásokra, melyeket a könyv írója talán elmulasztott észlelni, mikor előrehaladt műve rengetegében. Soha nem olvasni fitymálva, mellékesen, mint akit egy isteni lakomára hívtak, s csak a villa hegyével turkál az ételekben. Elegánsan olvasni, nagylelkűen. Úgy olvasni, mintha siralomházban olvasnád az utolsó könyvet, melyet még beadott celládba a porkoláb. Életre-halálra olvasni, mert ez a legnagyobb emberi ajándék. Gondold meg, hogy csak az ember olvas...”

Tisztelettel köszönöm, hogy elfogadta az interjúra való felkérést, és válaszolt kérdéseimre. Engedje meg, hogy gratuláljak eddig elért sikereihez. A jövőben is hasonló eredményeket, sok örömet kíván Önnek a Nyelv- és Irodalomtudományi Intézet valamennyi munkatársa és hallgatója!